

Arrest

nr. 302 779 van 6 maart 2024
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. DAGYARAN
Dageraadstraat 44
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 juni 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 mei 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 november 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat D. DAGYARAN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 4 november 2021 toe op het Belgische grondgebied en diende op 5 november 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen trof op 23 mei 2023 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan op 24 mei 2023 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in het dorp Shawat, district Ahmad Khel, provincie Paktia. U heeft de Pashtu etniciteit en bent een soennitische moslim. U bent gehuwd en heeft een zoon. Uw echtgenote en uw kind, alsook uw ouders, broers en zus wonen nog steeds in uw ouderlijk huis.

Ongeveer vijftien dagen voor uw vertrek uit Afghanistan kwam S.(...) R.(...), de sheriff van de lokale politiepost, naar u toe terwijl u aan het werken was. Zijn post lag aan het begin van de vallei waar u woonde, op ongeveer een uur wandelen van uw huis. Hij vroeg u om hem te verwittigen als de taliban bij u in de vallei en in uw dorp zouden passeren en een aanval zouden voorbereiden op zijn post. U ging hiermee akkoord en jullie wisselden telefoonnummers uit.

Ongeveer vijf dagen later zag u ongeveer veertig talibanleden in het dorp Gana Lemanzi. Diezelfde avond passeerden ze in uw dorp met nog meer talibanleden. U belde hierop naar S.(...) R.(...) en zei hem dat de taliban met velen waren gepasseerd en in zijn richting kwamen. Diezelfde nacht vielen de taliban de lokale politiepost van S.(...) R.(...) aan. De lokale politie was evenwel voorbereid en won het gevecht.

Vijf dagen na de aanval op de politiepost kwamen de taliban 's middags naar u thuis. U was niet aanwezig op dat moment omdat u aan het werken was. De taliban zeiden tegen uw vader dat zijn zoon had geklikt bij de ongelovigen en dat uw vader hem naar buiten moest brengen want dat ze hem wilden vermoorden. Uw vader zei dat u niet thuis was omdat u aan het werken was, waarop ze hem sloegen. Hierna belde uw vader u op en lichte u in over wat er was gebeurd. Diezelfde namiddag kwam uw vader langs bij u op het werk. Hij zei dat jullie samen met de dorpsouderen naar de taliban zouden gaan om te zeggen dat u het niet gedaan had. Hierop zei u tegen uw vader dat u het wel degelijk had gedaan, dat u had gebeld. U ging met uw vader naar de malik van uw dorp en vroeg hem om hulp. Hij riep de dorpsouderen bijeen en organiseerde een jirga bij de taliban. Uw vader ging mee maar u bleef in het huis van de malik achter. Tijdens de jirga zeiden de dorpsouderen dat u onschuldig was. Hierop reageerden de taliban dat u wel degelijk schuldig was en dat ze bewijs hadden, met name uw telefoonnummer, waarmee naar de post was gebeld. Ze hadden tevens een opname van het gesprek tussen u en S.(...) R.(...). Hierop zijn de dorpsouderen en de malik terug naar huis gegaan en zeiden dat ze u niet konden helpen. De malik zei dat u weg moest gaan naar Turkije. U bleef diezelfde nacht nog bij hem en de volgende dag bracht hij u naar Gardez, waar hij u overdroeg aan de smokkelaar. Vandaar verliet u Afghanistan en reisde via Iran, Turkije, Italië en Frankrijk naar België, waar u op 4 november 2021 aankwam en daags nadien een verzoek om internationale bescherming indiende.

Na uw vertrek uit Afghanistan, ongeveer zeven of acht dagen na de eerste aanval door de taliban op de post van de lokale politie, vielen de taliban de politiepost opnieuw aan.

Na uw vertrek uit Afghanistan ontving uw vader een brief van de dorpsouderen waarin stond dat ze niks voor u konden doen en het nu aan uw vader was om te beslissen of hij u aan de taliban zou overhandigen of niet. Uw vader ontving tevens een dreigbrief van hen waarin stond dat als ze u zouden vinden, ze u zouden vermoorden. De taliban kwamen ook nog eenmaal bij u thuis langs.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u de taliban omwille van bovenstaande problemen.

Ter staving van uw verzoek legt u uw taskara (=Afghaanse identiteitsdocument) neer, alsook de originele brief van de dorpsouderen en de dreigbrief van de taliban.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient in hoofdorde te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) kan namelijk geen geloof hechten aan de door u beweerde problemen met de taliban. U verklaart dat S.(...) R.(...) , de sheriff van de lokale politiepost, u aansprak ongeveer vijftien dagen voor uw vertrek uit Afghanistan. Hij vroeg u om hem te verwittigen als de taliban bij u in de vallei en in uw dorp zouden komen en een aanval zouden voorbereiden op zijn post (CGVS, p. 7 & 12). Vooreerst is het opmerkelijk dat hij net u voor dergelijk belangrijke taak zou vragen, u leek hem amper te kennen. Gevraagd of u S.(...) R.(...) kende voor hij u aansprak, stelt u dat u hem leerde kennen twee tot drie maanden hiervoor, wanneer u naar de winkels ging en hem er tegenkwam. Dat iemand die u nauwelijks kent u zo'n belangrijke taak zou toebedelen is zeer opmerkelijk te noemen. Over uw reactie op de vraag van S.(...) R.(...) legt u bovendien incoherente

verklaringen af. Wanneer u wordt gevraagd hoe u reageerde toen hij dit vroeg, verklaart u dat u zelf ook de taliban haat en dus zei dat u akkoord was (CGVS, p. 13). Wanneer u dan wordt gevraagd of u wist dat het gevaarlijk was om hiermee in te stemmen, antwoordt u simpelweg dat u dacht dat niemand erachter zou komen (CGVS, p. 13). Later pas, verklaart u dat u aan R.(...) zei dat veel mensen door zo'n zaken vermoord zijn en dat u bang was dat mensen dit zouden te weten komen, en dat R.(...) toen zei dat het tussen jullie zou blijven (CGVS, 22). Het is opnieuw opmerkelijk dat u uw twijfels omtrent de opdracht niet eerder verduidelijkte.

U verklaart dat u ongeveer vijf dagen na het gesprek tussen R.(...) en u, circa veertig talibanleden in het dorp Gana Lemanzi zag toen u er naar de winkel ging (CGVS, p. 13-14). Dit dorp ligt boven uw dorp, op ongeveer twintig minuten van uw huis (CGVS, p. 15). U stelt dat ze geweren bij zich hadden en dat u wist dat ze onderweg waren naar ergens om te vechten (CGVS, p. 14). Diezelfde avond passeerden ze uw dorp. U verklaart dat u hierna belde naar S.(...) R.(...) en hem zei dat de taliban met velen waren gepasseerd en in zijn richting kwamen (CGVS, p. 15). Het is bevreemdend dat u niet in de namiddag al belde naar R.(...) toen u de taliban had gezien in het dorp Gana Lemanzi (CGVS, p. 16). Wanneer u wordt gevraagd waarom u dit niet had gedaan, antwoordt u dat de taliban altijd 's nachts een post aanvallen (CGVS, p. 16). Wanneer u dan wordt gezegd dat u hem toch al op de hoogte had kunnen brengen van hun aanwezigheid in de buurt, stelt u dat u het toen niet nodig vond om hem in te lichten omdat u dacht dat ze misschien naar de dorpen Hasan Khail of Karken zouden gaan (CGVS, p. 16). Dit is weinig logisch. Gelet op het risico dat gepaard ging met de aanwezigheid van zoveel talibanleden in de buurt van de politiepost, alsook uw verklaring als zou u belast zijn geweest met de concrete opdracht hen in te lichten, kan men verwachten dat u R.(...) meteen na het waarnemen van zoveel talibanleden zou hebben ingelicht. Bovendien verklaart u dat de posten van Karken al waren veroverd door de taliban, hetgeen uw argumentatie alleen nog verder ontkracht. Op 18 april 2023 gaf u een opmerking op de notities van het persoonlijk onderhoud in verband met dit argument, waar u stelt dat "u hen zag 's nachts in de avond en niet in de stad van Laghman". Evenwel werden de momenten dat u de taliban zag op het persoonlijk onderhoud uitgebreid bevraagd, waarbij u duidelijk aangaf hen eerst in de namiddag te hebben gezien in een naburig dorp, en dan 's avonds nog eens in uw eigen dorp (CGVS, p. 13-15). Dat u achteraf uw verklaringen hieromtrent probeert te wijzigen, ondermijnt alleen maar verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

U verklaart verder dat de taliban diezelfde nacht de lokale politiepost aanvielen (CGVS, p. 16). U heeft evenwel amper kennis over deze gebeurtenis. Gevraagd hoe de aanval in zijn werk ging, stelt u dat u dat niet weet maar dat u alleen heeft gehoord dat R.(...) zijn mannen naar buiten had gebracht en ze de taliban niet tot boven hebben laten komen. Gevraagd of er talibanleden konden vluchten verklaart u van wel, maar hoeveel of naar waar weet u niet (CGVS, p. 16-17). Ook hoelang het gevecht duurde weet u niet, u weet alleen dat het 's ochtends al gedaan was. Gevraagd hoeveel politiemannen er deelnamen aan het gevecht, stelt u dat u dat niet weet en ook niet echt naar hebt gevraagd, u kan het zelfs niet schatten (CGVS, p. 17). Pas wanneer u wordt gevraagd of het er meer of minder dan honderd waren, stelt u dat het er minder dan honderd waren, zo'n 75 tot 80 mensen (CGVS, p. 17). Dat u hier plots wel een antwoord op kan verschaffen doet verbazen. Het is opvallend dat u slechts zo'n beperkte kennis hebt van een gebeurtenis waar u onrechtstreeks wel degelijk bij betrokken was en die de aanleiding van uw beweerde problemen was.

Verder verklaart u dat de taliban vijf dagen na de aanval bij u thuis langskwamen. U was niet thuis omdat u aan het werken was (CGVS, p. 17). U kan echter niet zeggen met hoeveel talibanleden ze langskwamen, het enige dat u weet is dat uw vader zei dat ze met velen waren en dat ze uw huis omsingelden (CGVS, p. 18). Wanneer u wordt gevraagd of u kan schatten met hoeveel ze ongeveer waren, stelt u opnieuw dat u dat niet weet omdat u zelf niet aanwezig was (CGVS, p. 18). Het aantal talibanleden die langskwamen bij u thuis om u te komen zoeken is bezwaarlijk een detail te noemen, en men mag verwachten dat u van dergelijke informatie op de hoogte zou zijn, indien waarachtig. Uw vader zou tegen de taliban gezegd hebben dat u niet thuis was omdat u aan het werken was, en toen ze hem sloegen vertelde hij waar u aan het werken was (CGVS, p. 19). Het gedrag van uw vader is allesbehalve logisch te noemen, het is immers enorm bevreemdend dat hij zomaar zou zeggen waar u zich op dat moment bevond tegen mensen die u wilden vermoorden. Zelfs als hij niet op de hoogte was van uw effectieve telefoontje kan worden verwacht dat hij een dreiging met de dood vanwege de taliban ernstig genoeg zou beschouwen om niet meteen de locatie van zijn zoon door te geven. Zijn gedrag ondermijnt verder de ernst van de dreiging in uw hoofdte. Ook uw eigen gedrag spreekt boekdelen. Nadat de talibanleden waren langsgekomen, belde uw vader u om u op de hoogte te brengen (CGVS, p. 19). U bleef hierna echter gewoon waar u was, aan het werk (CGVS, p. 19). Dit is niet serieus. Gelet op de ernst van een dergelijke boodschap zou men kunnen verwachten dat u op zijn minst iets van voorzorgsmaatregelen zou nemen, te meer gelet dat de taliban zouden geweten hebben waar u op dat moment was. Dat de taliban u klaarblijkelijk niet zouden hebben opgezocht, verbaast des te meer.

U verklaart dat uw vader diezelfde namiddag langskwam op uw werk en u op dat moment tegen hem zei dat u S.(...) R.(...) effectief had verwittigd. U en uw vader gingen hierna naar de malik van uw dorp (CGVS, p. 20). U legt evenwel tegenstrijdige verklaringen af wat betreft uw verklaring of u tegen de malik meteen al dan niet de waarheid vertelde. Wanneer u wordt gevraagd of u tegen de malik zei dat u het effectief had gedaan, antwoordt u dat u aan de malik op voorhand zei dat u het had gedaan (CGVS, p. 20). Wanneer u dan wordt gevraagd of u bedoelt dat u dit zei toen u langs de malik ging om hem om hulp te vragen, stelt u opeens dat u het de eerste keer niet had gezegd maar toen hij en de ouderen terugkwamen wel (CGVS, p. 20). U legt, concluderend, ook wat dit betreft uiteenlopende verklaringen af. U verklaart voorts dat de malik en de dorpsouderen een jirga hielden bij de taliban in het dorp Hasan Khail (CGVS, p. 21). U stelt dat de taliban hier zeiden dat ze bewijzen hadden van uw verklaring (CGVS, p. 7). Uw verklaringen omtrent wat dit bewijs concreet inhield zijn evenwel onsamenhangend. U stelt initieel dat de taliban zeiden dat ze uw telefoonnummer hadden als bewijs (CGVS, p. 7). Wanneer u dan wordt gevraagd wat voor concreet bewijs ze hadden, geeft u als antwoord uw telefoonnummer waarmee u naar de post zou hebben gebeld (CGVS, p. 21). Gevraagd of ze als bewijs dus uw telefoonnummer gaven, antwoordt u van wel maar zegt u opeens ook dat ze een opname van het gesprek tussen u en S.(...) R.(...) hadden. Wanneer u dan wordt gevraagd of ze dus jullie gesprek opnamen, stelt u van wel. Gevraagd of ze zeiden waarom ze net jullie gesprek hadden opgenomen, stelt u niet te weten waarom (CGVS, p. 21). Wanneer u dan later wordt gezegd dat het niet duidelijk is waarom de taliban jullie gesprek zouden opnemen, verklaart u opeens dat u niet zegt dat de taliban het gesprek heeft opgenomen maar wel dat het kan zijn dat de commandant of soldaten van de commandant het opnamen. De taliban namen het gesprek niet op maar verkregen het (CGVS, p. 22). Dit is volledig tegenstrijdig met wat u eerder verklaarde, met name dat het wel degelijk de taliban waren die jullie gesprek opnamen. Het feit dat u hier tegenstrijdige verklaringen over aflegt ondermijnt verder de geloofwaardigheid ervan. Het is bovendien volstrekt onduidelijk waarom de politie dergelijk gesprek zou opnemen en ook u heeft hier het raden naar. Evenmin heeft u een idee hoe de taliban de opname van jullie gesprek dan verkregen zouden hebben (CGVS, p. 22). Bovendien verklaart u dat de dorpsouderen nooit effectief naar de opname luisterden, zagezegd omdat ze bang waren geworden en dachten dat als de taliban uw telefoonnummer hadden, het kon zijn dat ze effectief de opname van jullie gesprek hadden (CGVS, p. 22). Dit is niet logisch te noemen. Gelet op het doel van de jirga, namelijk al dan niet uw onschuld vast te stellen, kan worden verwacht dat beide partijen belang zouden hebben bij het onderzoeken van al het voorgelegde bewijs, dus ook de desbetreffende opname. Dat de dorpsouderen bang werden en niet meer de kracht hadden om de opname te beluisteren is geen afdoende argument voor hun gebrek aan inspanning en interesse (CGVS, p. 22).

De dorpsouderen en de malik keerden terug naar huis en zeiden u dat de taliban bewijzen hadden, dat de taliban uw telefoonnummer toonden en dat ze verder niets konden doen. Malik R.(...) G.(...) zei dat u weg moest gaan naar Turkije. U vertrok de volgende dag en ging in de tussentijd niet meer naar huis (CGVS, p. 23 & 24). Tot aan uw vertrek zag u geen talibanleden meer en ze gingen ook niet langs bij u thuis (CGVS, p. 25). Men zou nochtans verwachten dat de taliban diezelfde avond na de jirga nog naar u zou komen zoeken om de daad bij het woord te voeren, te meer gelet ze wisten dat de dorpsouderen niet meer zouden tussenkomen. Dat ze dit niet deden draagt andermaal bij tot de ongeloofwaardigheid van uw beweerde problemen.

U verklaart ook dat de dorpsouderen een brief schreven die ze aan uw vader gaven waarin stond dat ze niks konden doen aan uw probleem en u niet konden helpen (CGVS, p. 7). Uw verklaringen omtrent het tijdstip waarop uw vader de brief zou hebben ontvangen zijn opvallend incoherent. Initieel verklaart u dat u vertrok de dag nadat de dorpsouderen de brief afgaven (CGVS, p. 24). U stelt dat ze deze gaven de dag na de jirga. Later in het onderhoud verklaart u daarentegen dat ze de brief pas na uw vertrek aan uw vader gaven. Gevraagd hoelang na uw vertrek ze de brief dan aan uw vader gaven, stelt u dat u deze vraag niet hebt gesteld aan uw vader. U weet niet wanneer uw vader deze brief ontving (CGVS, p. 24). Dit is niet serieus te noemen. Gelet op uw verklaring als zou de brief over uw problemen zijn gegaan en dus van persoonlijk belang was voor u kan worden verwacht dat u dergelijke basisinformatie als het moment van afgifte wel zou bezitten. Het feit dat u hier tegenstrijdige verklaringen over aflegt en uw kennis opnieuw te wensen overlaat, is opnieuw een aanwijzing dat u zich baseert op een leugenachtig relaas.

U verklaart daarnaast ook dat de taliban een dreigbrief naar u stuurden (CGVS, p. 7). Gevraagd wanneer ze deze gaven, antwoordt u dat ze deze gaven wanneer u in Gardez was aangekomen (CGVS, p. 24-25). Gevraagd hoelang na uw vertrek u in Gardez aankwam, stelt u eerst in een uur tot anderhalf uur, maar dan zegt u plots dat de brief werd gegeven na uw vertrek en dat u niet hebt gevraagd of deze werd gegeven wanneer u in Gardez was, of wanneer u in Turkije was. U verklaart dus plots niet te weten waar u was op het moment dat de brief werd afgegeven (CGVS, p. 25). Het moge duidelijk zijn dat u ook hierover uiteenlopende verklaringen aflegt. Wanneer u dan wordt gevraagd wanneer u wist dat u de brief had gekregen, stelt u dat u voor uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS belde naar uw vader en hem vroeg voor bewijzen en dat hij u toen pas vertelde over de dreigbrief, alsook over de brief van de

dorpsouderen. U verklaart dat uw vader hiervoor niks zei over de brieven en dat u niet aan hem hebt gevraagd waarom niet (CGVS, p. 25). U weet daarnaast ook niet hoe de taliban de dreigbrief aan uw vader hebben gegeven, of ze deze al dan niet rechtstreeks aan hem gaven, dan wel via iemand anders of via de moskee (CGVS, p. 25). Uw gebrek aan kennis is opnieuw tekenend.

Daarnaast verklaart u dat de taliban na uw vertrek ook eenmaal bij u thuis zijn langsgekomen en tegen uw vader zeiden dat als ze zijn zoon zouden vinden in zijn huis, ze zijn hele familie zouden vermoorden. Uw vader zei dat hij niet wist waar u was. Buiten deze ene keer zijn ze niet meer langsgekomen (CGVS, p. 26). Het feit dat uw familie tot op heden nog steeds in het ouderlijk huis woont, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw problemen. Men moge verwachten dat ook zij op de vlucht zouden zijn geslagen.

Dient bovendien te worden opgemerkt dat het enigszins bevreemdend is dat u na dat ene telefoongesprek waarin u S.(...) R.(...) waarschuwde, verklaart nooit meer met hem gesproken te hebben. U bracht hem niet op de hoogte van de beschuldiging in uw hoofde. U weet zelfs niet eens te zeggen of hij daarvan op de hoogte was of niet (CGVS, p. 22-23). U weet evenmin of hij te weten is gekomen dat jullie gesprek werd opgenomen omdat u geen contact meer met hem hebt gehad en u daarna het land verliet (CGVS, p. 23). Het is merkwaardig dat u uw handlanger niet op de hoogte zou brengen van wat er gebeurde, te meer gelet op het feit dat u eerder verklaarde hem als vriend te beschouwen. Het spreekt voor zich dat u hem verwittigt, om hem te behoeden van mogelijke aanvallen door de taliban. U verklaart bovendien dat de post van de lokale politie na uw vertrek opnieuw werd aangevallen door de taliban, zo'n zeven of acht dagen na de eerste aanval (CGVS, p. 18). Opnieuw opvallend is dat u absoluut niets weet over wat er gebeurde met S.(...) R.(...) , u verklaart dat hij naar het districtscentrum ging en daarna weet u niet wat er met hem gebeurde (CGVS, p. 26). Dit is weinig ernstig te noemen. Gelet op het feit dat u verklaarde bevriend met hem te zijn, kan worden verwacht dat u op zijn minst een poging zou hebben gedaan om te weten te komen waar hij zich zou bevinden en of hij al dan niet ongedeerd zou zijn. Uw gebrek aan interesse ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent deze persoon, alsook de geloofwaardigheid van uw problemen die hieraan gekoppeld zijn.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die u verklaart te hebben gekend met de taliban. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. Uw taskara bewijst hoogstens uw identiteit en herkomst, die in deze beslissing niet wordt betwist. Wat de brief van de dorpsouderen alsook de dreigbrief betreft, dient te worden opgemerkt dat dergelijke documenten uw relaas slechts kunnen staven bij het afleggen geloofwaardige verklaringen, wat allerminst het geval is gebleken. Bovendien is het zo dat alle soorten documenten afkomstig uit Afghanistan slechts een relatieve bewijswaarde hebben, omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel stukken vervalst worden, zowel in Afghanistan als daarbuiten (zie informatie die toegevoegd is aan het administratief dossier).

De opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud betreffen een aantal verduidelijkingen en gaan niet over de kern van uw beweerde problemen, op één opmerking na die hierboven reeds werd besproken. Ze kunnen bovenstaande vaststelling inzake uw asielmotieven niet in positieve zin ombuigen. Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over

confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front , voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Shawat, Ahmad Khel, Paktia. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het

dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabu_I_Citry_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf)

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele

privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/>

[easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf), EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'élites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen

zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in een eerste 'middel' in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Hij levert in de eerste plaats inhoudelijke kritiek op een aantal overwegingen uit de bestreden beslissing betreffende zijn asielrelaas. Zo bevestigt verzoeker zijn problemen met de taliban die de aanleiding vormden voor zijn vertrek. Verzoeker bevestigt ook dat hij dhr. S. R. reeds kende vooraleer hij van deze laatste de opdracht kreeg hem te verwittigen als er een bataljon zou aankomen. In zijn middel stelt verzoeker dat er vertrouwen was ontstaan tussen hemzelf en dhr. S. R. omdat ze beiden dezelfde ideeën hadden betreffende de taliban. Daarnaast benadrukt verzoeker dat het zijn eigen keuze was om dhr. S. R. te helpen ondanks het verzoek van zijn vader om deze hulp te weigeren. Volgens verzoeker is de beoordeling van zijn handelwijze door de commissaris-generaal totaal subjectief.

Naar aanleiding van de vaststelling dat verzoeker dhr. S. R. niet onmiddellijk verwittigde toen hij 's middags talrijke talibanleden zag in een naburig dorp, beweert hij dat er geen rekening werd gehouden met de correcties die hij op dit punt had aangebracht op 18 april 2023. Uit deze correcties blijkt, zo oppert verzoeker, dat zijn verklaringen door een misverstand onjuist werden geïnterpreteerd.

Wat de aanval op het politiekantoor betreft, stelt verzoeker in zijn middel dat hij niet fysiek aanwezig was bij deze aanval en dat de commissaris-generaal misbruik maakt van zijn positie door aan verzoeker gedetailleerde vragen te stellen. Volgens verzoeker geldt hetzelfde voor zijn uiteenlopende verklaringen over zijn verblijfplaats toen hij de dreigbrief ontving.

Met betrekking tot het bezoek dat de taliban brachten aan zijn huis en zijn verklaring dat zijn familie nog steeds in het ouderlijke huis woont, stelt verzoeker op basis van een mailbericht van zijn raadsman van 11 juni 2023 dat zijn vader ontvoerd werd door de taliban. Verzoeker verwijt de commissaris-generaal zijn beslissing te rechtvaardigen op basis van details die geen reële betekenis of impact hebben op zijn vrees.

Verder stelt verzoeker dat de documenten die hij heeft neergelegd *prima facie* een bewijs vormen, maar dat die zonder geldige reden door het CGVS worden afgewezen. De tegenstrijdigheden doen volgens

verzoeker geen afbreuk aan de geloofwaardigheid van het relaas. Hierbij verwijst verzoeker naar psychologisch onderzoek waaruit blijkt dat indien iemand vaker wordt geïnterviewd over een bepaalde gebeurtenis, hij niet altijd consistent is in zijn verhaal. Verzoeker stelt dat hij aan een ernstige depressie lijdt en dat zijn vrees nog steeds actueel is.

Verzoeker haalt vervolgens in zijn middel de lijst met risicoprofielen aan uit de EUAA *Country Guidance* van april 2023 en poneert hierbij dat het aldus duidelijk is dat hij nood heeft aan internationale bescherming.

Op basis van een Algemeen Ambtsbericht over Afghanistan van maart 2022 poneert verzoeker dat er aanwijzingen zijn dat terugkeerders uit Europa met geweld worden geconfronteerd.

Vervolgens gaat verzoeker in op zijn verwestering. Hij stelt Afghanistan reeds sinds 2021 te hebben verlaten, dat hij op 4 november 2021 in België toekwam en op 5 november 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende. Verzoeker zet uiteen dat hij zich anders is beginnen te gedragen en te kleden en naar westerse muziek luistert. Verzoeker stelt dat de taliban sterk gekant zijn tegen deze europeanisering. Dit brengt volgens verzoeker een bijkomend risico op vervolging met zich omdat hij omwille van deze westerse gedragingen als 'ongelovige' zou worden bestempeld. In dit verband verwijst verzoeker naar de UNHCR *Eligibility Guidelines* van 2018, naar het rapport van Nansen van 2021 inzake de beschermingsnood in het kader van een volgend verzoek, naar een EASO COI Report en naar een thematisch rapport van OSAR. Op basis van deze rapporten stelt verzoeker dat er een risico bestaat dat hij door de taliban zal worden lastig gevallen.

Op basis van een EASO COI *Query Response Afghanistan* van 2 september 2020 beweert verzoeker dat terugkeerders vanuit Europa een groter risico lopen op rekrutering door gewapende groepen en ook een groter risico lopen geconfronteerd te worden met geweld vanwege de taliban omwille van beschuldigingen wegens gebrek aan geloof, spionage en verraad.

Betreffende het risico omwille van gepercipieerde verwestering verwijst verzoeker wederom naar het rapport van Nansen, naar COI van EASO van 2017 en naar het OSAR-rapport van 2021 waarin een aantal gedragingen worden opgesomd die de re-integratie in de Afghaanse samenleving kunnen bemoeilijken. Volgens verzoeker is het risico des te groter omdat de taliban de controle hebben over het ganse Afghaanse grondgebied. De commissaris-generaal diende naar het oordeel van verzoeker over te gaan tot een toekomstgerichte beoordeling van de vrees voor vervolging. Verzoeker verwijst naar een arrest van de Raad van 31 maart 2022, uitgesproken in een samenstelling met drie leden naar aanleiding van de machtsovername door de taliban, en naar arresten uit 2022 betreffende El Salvador. Uit de *Note on Burden and Standard of Proof* van UNHCR leidt verzoeker af dat de beoordeling van nature steeds enigszins speculatief is. Bovendien kan het cumulatieve effect van diverse maatregelen, die op zichzelf niet als vervolging kunnen worden aangemerkt, in combinatie met andere ongunstige factoren toch aanleiding geven tot een gegronde vrees voor vervolging. Verzoeker waarschuwt dat het onderzoek niet mag beperkt worden tot de geloofwaardigheid van het relaas, maar dat ook dient te worden nagegaan of er een risico bestaat op toekomstige vervolging. Het risico voor vervolging op basis van verwestering is uit de aard speculatief omdat verzoeker tot nog toe nog niet naar Afghanistan is teruggekeerd.

Verzoeker meent dat het voordeel van de twijfel ruim moet worden toegepast omwille van zijn profiel als verwesterd persoon die zich reeds langere tijd buiten het Afghaanse grondgebied bevindt. Verzoeker vervolgt met een theoretische uiteenzetting, doorspekt met rechtspraak betreffende de toepassing van het voordeel van de twijfel.

Zijn vrees voor vervolging door de taliban werd afdoende bewezen, zo oppert verzoeker, net als het risico dat hij loopt omwille van zijn verwestering. Op basis van een uitgebreid uittreksel uit het Nansen-rapport betreffende de beschermingsnood in het kader van een volgend verzoek stelt verzoeker dat verwesterde Afghanen een risico lopen op vervolging zowel omwille van een hen toegeschreven politieke of religieuze overtuiging als omwille van het behoren tot een sociale groep. Verzoeker concludeert dat de commissaris-generaal het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en de motiveringsplicht heeft geschonden door onvoldoende rekening te houden met zijn risicoprofiel.

In een tweede middel, betreffende de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de

Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48, 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet en van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker schetst de verhouding tussen de artikelen 2 en 3 van het EVRM en de notie 'ernstige schade' zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker is van oordeel dat de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming omwille van de veiligheidssituatie en de precare socio-economische en humanitaire toestand in Afghanistan door de commissaris-generaal haaks staat op deze van het UNHCR in de *Guidance Note* van februari 2022 waar gepleit wordt voor een *moratorium* op weigeringsbeslissingen inzake Afghanistan.

Volgens verzoeker kan de subsidiaire bescherming wel degelijk worden toegekend omwille van de heersende economische crisis en de hongersnood. In dit verband verwijst verzoeker naar rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM. Verzoeker tracht, onder andere aan de hand van een vernietigingsarrest van de Raad van 31 maart 2022, te argumenteren dat er geen opzet moet worden bewezen in hoofde van de actoren die aan de basis liggen van de onmenselijke of vernederende behandeling als gevolg van de precare socio-economische en humanitaire situatie.

Wat de evaluatie van de veiligheidssituatie betreft, oppert verzoeker na het citeren van de beoordeling in de bestreden beslissing dat het UNHCR van mening is dat de situatie uitermate onvoorspelbaar blijft en dat er nog steeds sprake is van geweld waarvan burgers het slachtoffer worden, hoewel dit eerder doelgericht van aard is. Op basis van het Nansen-rapport, een internetartikel van de website 'Jurist.org', rapporten van OHCHR en UNOCHA betoogt verzoeker dat er nog wel sprake is van willekeurig geweld. Uit het reeds aangehaalde vernietigingsarrest van de Raad blijkt dan weer dat de mate van het willekeurig geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid een risico loopt, maar dat er persoonlijke omstandigheden moeten worden aangetoond die het risico op ernstige schade omwille van het willekeurige geweld verhogen.

Met betrekking tot de terugkeer naar Afghanistan merkt verzoeker op grond van informatie uit het OSAR-rapport op dat personen die terugkeren na een lang verblijf in Europa als 'rijk' worden beschouwd en daardoor makkelijker slachtoffer worden van criminaliteit. Uit landenrapporten blijkt naar het oordeel van verzoeker ook dat terugkeerders geconfronteerd worden met dakloosheid, werkloosheid en discriminatie en dat zij het risico lopen verstoten te worden door hun familie. Verzoeker stelt dat dit risico nog wordt vergroot door de desastreuze socio-economische situatie.

Verzoeker besluit dat de beslissing een manifeste schending uitmaakt van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2. Als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een e-mail van zijn raadsman toe van 11 juni 2023 waaraan een video-bestand is gehecht dat de ontvoering van zijn vader door de taliban zou weergeven (Verzoekschrift, bijlage 4).

2.3. De verwerende partij maakte op 16 januari 2024 een aanvullende nota over aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) waarin de landeninformatie wordt geüpdatet (Aanvullende nota verwerende partij, 16 januari 2024). Volgende COI-rapporten worden toegevoegd:

"EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf

EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>

EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf

EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf

EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op

https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/20232/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf

EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op

https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif

EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf

UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan van juni 2023, beschikbaar op <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan>
COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf

2.4. Middels een aanvullende nota van 17 januari 2024 brengt verzoeker een foto aan, een kopie van een certificaat van opleiding bij de lokale politie van 1398 (= 2019/2020) en een kopie van een politiekaart (Aanvullende nota verzoeker 17 januari 2024, bijlagen 1-3)

2.5. Ter terechtzitting legt de aanwezige raadvrouw van verzoeker een aanvullende nota neer waarbij een aanbevelingsbrief voegt van 11 januari 2024 van I.B., Supervisor Ops Night van GLS Belgium N.V. waarmee verzoeker zijn wil om verder te integreren in onze westerse samenleving wenst aan te tonen (Aanvullende nota verzoeker 18 januari 2024, bijlage 1).

3. Volle rechtsmacht

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.*, Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4. Bewijslastverdeling en beoordelingswijze

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting vormen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en van artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: richtlijn 2013/32/EU).

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek

kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden waaronder internationale bescherming moet worden verleend, zoals omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Onderzoek van het beroep

5.1. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet

5.1.1. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 48/3 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967”. Dit wetsartikel verwijst op zijn beurt naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon “die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”

5.1.2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker vervolging vreest door de taliban omdat hij bij een aanval van de taliban op een post van de overheid zijn ‘vriend’ kon verwittigen zodat die de vlucht kon nemen toen de post werd aangevallen en ingenomen (AD, stuk 7, Inventaris + documenten DVZ, Vragenlijst CGVS, 15 juli 2022). De taliban wilden naderhand wraak nemen, hoewel verzoeker niet wist

waarom ze hem van verklikking verdachten (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, notities van het persoonlijk onderhoud, 30 maart 2023, p. 18). Er werd vruchteloos een *jirga* georganiseerd waarna verzoeker besliste het land te verlaten (*Ibid.*). Verzoeker verduidelijkte naderhand dat een politieofficier S. R. hem had gevraagd te verwittigen als de taliban een aanval op de politiepost zouden voorbereiden (*Ibid.*, p. 7). De taliban zouden zijn vader een bezoek hebben gebracht. De dorpsoudsten zouden gepoogd hebben te bemiddelen, maar de taliban hadden bewijzen dat hij getelefoneerd had, waardoor de dorpsoudsten niks meer konden doen (*Ibid.*). De taliban zouden verzoeker willen ombrengen en hebben een dreigbrief gestuurd waarna zijn vader hem aanraade het land te verlaten (*Ibid.*). Verzoeker paste zijn relaas aan en verklaarde nadien dat de politie de aanval van de taliban kon afslaan (*Ibid.*, p. 16-17) en dat er daarna nog een tweede aanval werd beraamd op deze post van de overheid (*Ibid.*, p. 18), waarbij de Mahali (= lokale politie) de post preventief verlaten en in brand gestoken hebben en zich in het districtscentrum hebben teruggetrokken (*Ibid.*).

5.1.3. Samen met de commissaris-generaal stipt de Raad in de eerste plaats aan dat het volslagen ongeloofwaardig is dat een politieofficier aan verzoeker de opdracht zou geven in het geheim te verwittigen als de taliban in de nabijheid activiteiten zouden ontplooiën. Enkel indien er tussen verzoeker en S. R. een zeer innige professionele en persoonlijke vertrouwensrelatie zou bestaan, kan het als een realistische *modus operandi* worden beschouwd dat verzoeker als een undercover informant van de politie zou optreden. In de beslissing wordt er echter op gewezen dat verzoeker en S. R. elkaar amper kenden, zodat de geschetste gang van zaken totaal onaannemelijk is. In zijn middel beweert verzoeker dat hij S. R. reeds vooraf kende en dat er vertrouwen was ontstaan omdat zij beiden anti-talibangevoelens zouden hebben, maar verzoeker verheldert niet hoe ze beiden op de hoogte konden zijn van elkaars standpunt inzake de taliban. Verzoeker beschreef S. R. aanvankelijk als 'een vriend' (AD, stuk 7, Inventaris + documenten DVZ, Vragenlijst CGVS, 15 juli 2022), maar uit verzoekers verklaringen ten tijde van het persoonlijk onderhoud blijkt dat hij S. R. eigenlijk niet eerder kende en hem louter toevallig twee à drie maanden tevoren ontmoette bij het winkelen in het dorp omdat S. R. tegen iedereen 'Salaam' zei (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, notities van het persoonlijk onderhoud, 30 maart 2023, p. 13). Het is weinig plausibel dat verzoeker na deze vluchtige ontmoetingen met S. R. nummers zou hebben uitgewisseld met het oog op een bijzonder risicovolle spionage-opdracht. Het is bovendien niet aannemelijk dat verzoeker met deze opdracht werd belast omdat zijn huis gelukkigterwijs boven in de vallei gelegen was, terwijl de politieofficier onmogelijk zeker kon zijn van de loyaliteit van verzoeker. Verzoeker acht de beoordeling van de commissaris-generaal subjectief, maar hij verduidelijkt niet waaruit dit zou blijken. Hij toont ook niet aan dat zijn relaas, objectief gezien, rekening houdend met de toenmalige uiterst gespannen verhoudingen tussen de overheid en de taliban, wél aannemelijk is.

5.1.4. Middels een mailbericht van zijn raadsvrouw van 18 april 2023 brengt verzoeker enkele summiere correcties aan in het gehoorverslag, met name zijn beroepsactiviteiten (landbouwer in plaats van winkelier) en het tijdstip en de plaats waar hij de taliban zag ('s avonds of 's nachts en niet in de stad Laghman). Deze correcties hebben evenwel geen invloed op de motieven van de bestreden beslissing of op het ongeloofwaardig karakter van zijn verklaringen over de aanval op het politiekantoor die de onmiddellijke aanleiding vormde voor zijn vertrek uit zijn land van herkomst. In de bestreden beslissing wordt over deze correcties het volgende gesteld: "*De opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud betreffen een aantal verduidelijkingen en gaan niet over de kern van uw beweerde problemen (...)*". Daargelaten de vraag wanneer verzoeker S. R. precies zou hebben verwittigd ('s middags of 's avonds) en de vraag of hij voldoende details kan verstrekken over de aanval op het politiekantoor, stelt de Raad vast dat verzoeker volledig tegenstrijdige verklaringen aflegt over de afloop van dit incident. Blijkens het administratief dossier beschreef verzoeker deze afloop initieel als volgt: "*Ik vertelde hem dat de Taliban hun post ging aanvallen, en direct erna werd de post aangevallen en ingenomen door de taliban. Mijn vriend is gevlucht voor de aanval van de taliban en kon zo zijn leven redden.*" (AD, stuk 7, Inventaris + documenten DVZ, Vragenlijst CGVS, 15 juli 2022). Tijdens het persoonlijk onderhoud zette verzoeker evenwel uiteen dat de taliban de post wilden veroveren, maar dat dit mislukt is, omdat de lokale politie op alles voorbereid was (AD, stuk 4 Bijkomende informatie, notities van het persoonlijk onderhoud, 30 maart 2023, p. 16-17). Verzoeker stelde ook dat de lokale politie de taliban met *rocket launchers* heeft beschoten waarbij er aan de kant van de taliban veel slachtoffers waren en waarna de taliban mogelijk naar Hasan Khail gevlucht zouden zijn (*Ibid.*).

De Raad stipt aan dat verzoeker het incident aanvankelijk als een succesvolle verrassingsaanval van de taliban beschrijft waaraan zijn 'vriend' dankzij zijn telefoontje ternauwernood kon ontsnappen.

Nadien bestempelt hij ditzelfde incident als een klinkende overwinning voor de lokale politie, die erin slaagde de taliban te verdrijven. Ter terechtzitting bevestigt verzoeker de versie waarbij hij de aanval van

de taliban zou hebben vrijdeld, hoewel hij dus aanvankelijk had verklaard dat de taliban deze post bij de aanval hadden 'ingenomen'. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker, nadat de *protection officer* zich afvroeg hoe de taliban verzoeker meteen na de (mislukte) aanval viseerden als spion (*Ibid.*, p. 18), plots gewag maakt van twee incidenten, waarbij het tweede incident na zijn vertrek zou hebben plaatsgevonden (*Ibid.*, p. 18) en aanleiding zou hebben gegeven tot het platbranden van de politiepost. Verzoeker slaagt er niet in de vaststelling te weerleggen dat hij totaal incoherente verklaringen aflegt over het geweldsincident dat de onmiddellijke aanleiding vormde voor zijn vertrek uit zijn land van herkomst.

Door in zijn middel te stellen dat de commissaris-generaal misbruik maakt van zijn positie door te blijven doorvragen naar details, gaat verzoeker eraan voorbij dat de samenwerkingsplicht in het kader van de bewijsvoering aan de commissaris-generaal een actieve rol toebedeelt om samen met verzoeker de bewijselementen te verzamelen. Uit het verslag van het persoonlijk onderhoud blijkt dat de *protection officer* verzoeker geregeld vroeg om meer duiding te verschaffen als zijn verklaringen niet leken te sporen met wat hij eerder had gezegd. De inspanningen van de *protection officer* om tegemoet te komen aan de samenwerkingsplicht kunnen niet als misbruik worden gekwalificeerd.

5.1.5. De raadvrouw van verzoeker voegt als bijlage bij haar verzoekschrift een mailbericht toe van 11 juni 2023 waaraan zij een videobestand hecht. In dit videofragment zou te zien zijn hoe de taliban verzoekers vader ontvoeren.

De Raad stelt vooreerst vast dat de raadvrouw van verzoeker het mailbericht pas op 11 juni 2023 aan de commissaris-generaal overmaakte, terwijl de bestreden beslissing reeds op 23 mei 2023 was genomen, zodat de commissaris-generaal hiermee onmogelijk rekening kon houden. Bovendien kan verzoeker onmogelijk aantonen dat de beelden op het videofragment daadwerkelijk zijn vader te zien is. De bewijswaarde van videobeelden is sowieso beperkt omdat deze gemakkelijk kunnen worden in scène gezet of gemanipuleerd. Verzoeker verstrekt ter terechtzitting geen bijkomende informatie over dit fragment of over de wijze waarop hij in het bezit kwam van deze videobeelden en stelt enkel dat hieruit blijkt dat de taliban de ganse familie willen opsporen. Gelet op het ongeloofwaardig karakter van verzoekers verklaringen over het incident dat de rechtstreekse aanleiding vormde voor zijn vertrek uit zijn land van herkomst, kan geen bewijswaarde worden toegedicht aan het videofragment waarop de ontvoering van zijn vader te zien zou zijn in de nasleep van de (mislukte) aanval op de politiepost.

5.1.6. In zijn verzoekschrift beweert verzoeker dat de documenten die hij heeft neergelegd *prima facie* een bewijs vormen. Het betreft een onvertaalde en ongedateerde brief van de dorpsoudsten en een onvertaalde dreigbrief van de taliban waarop zowel het jaar 1444 (2022-2023) als de datum 10/04/1400 vermeld worden (AD, stuk 5, Documenten; AD, stuk 4, Bijkomende informatie, notities van het persoonlijk onderhoud 30/03/2023, p. 24-25). Verzoeker weet niet wanneer zijn vader deze brieven zou hebben ontvangen en kan weinig informatie verschaffen over de inhoud van deze brieven. Bovendien wordt in de beslissing verwezen naar de landeninformatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd. Hieruit blijkt dat de authenticiteit van Afghaanse documenten, zowel van overheidsdocumenten als van 'nachtbrieven' van de taliban, over het algemeen laag is (AD, stuk 6, Landeninformatie, COI Focus, Afghanistan: Corruptie en documentfraude, 14 januari 2021).

5.1.7. Volgens verzoeker doen de tegenstrijdigheden in zijn asielrelaas geen afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. Hierbij verwijst verzoeker naar psychologisch onderzoek waaruit blijkt dat indien iemand vaker wordt geïnterviewd over een bepaalde gebeurtenis, hij niet altijd consistent is in zijn verhaal. Verzoeker stelt dat hij aan een ernstige depressie lijdt en dat zijn vrees nog steeds actueel is. *In casu* werd verzoeker (slechts) twee maal geïnterviewd over dezelfde feiten, voor verschillende instanties, waardoor hij niet aantoont dat de vastgestelde inconsistenties te wijten zouden zijn aan het feit dat hij herhaaldelijk in gelijkaardige omstandigheden over dezelfde gebeurtenis zou zijn bevraagd. Bovendien betreffen de inconsistenties geen details, maar een totaal andere versie van dezelfde feiten.

5.1.8. Verzoeker haalt vervolgens in zijn middel de lijst met risicoprofielen aan uit de EUAA *Country Guidance* van april 2023 en poneert hierbij dat het aldus duidelijk is dat hij nood heeft aan internationale bescherming. Bij een behoefte aan internationale bescherming omwille van het profiel is het uiteraard van cruciaal belang dat verzoeker verduidelijkt onder welk profiel hij zou ressorteren en dat bewezen kan worden geacht dat hij dit profiel heeft.

In zijn verzoekschrift verduidelijkt verzoeker niet welk profiel hij heeft. Slechts in het kader van zijn aanvullende nota van 17 januari 2024 voegt verzoeker een opleidingscertificaat van de politie, een politiebadge en een foto (Aanvullende nota 17 januari 2024, bijlagen 1-3) toe aan het dossier. In zoverre

verzoeker zou willen aantonen dat hij hierdoor behoort tot de categorie van personen die geaffilieerd zijn met de voormalige overheid, dient te worden aangestipt dat verzoeker nooit eerder in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming had aangegeven dat hij voor de overheid (*in casu* de lokale politie) zou hebben gewerkt. Zowel bij de weergave van zijn persoonsgegevens (AD, stuk 7, Inventaris + Documenten DVZ, Verklaring DVZ, 11 januari 2022), als in het kader van het opmaken van de vragenlijst (*Ibid.*, Vragenlijst CGVS, 15 juli 2022) stelde verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij als landbouwer werkte in zijn regio en af en toe hout ging halen in de bergen. Later verduidelijkte hij dat de familie een plantage van appels had en dat het hout, dat hij in de bergen ging halen, gebruikt werd bij de bouw van huizen in het dorp (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, notities van het persoonlijk onderhoud, 30 maart 2023, p. 5). De stukken die aan de vooravond van de terechtzitting van de Raad werden neergelegd, sporen geenszins met verzoekers eerdere verklaringen over zijn scholing en beroepsactiviteiten. Verzoeker beweerde steeds in de landbouw te hebben gewerkt en in 1397 (= 2018-2019 volgens Gregoriaanse kalender) op bevel van zijn vader gestopt te zijn met school omdat er toen een mislukte aanval van de taliban plaatsvond tijdens een ceremonie voor afgestudeerden (*Ibid.*, p. 5). Het door verzoeker neergelegde opleidingscertificaat van de politie (Aanvullende nota verzoeker, 17 januari 2024, bijlage 1) vermeldt immers een periode in het jaar 1398 (= 2019-2020) waarin verzoeker de basisopleiding van de lokale politie zou hebben gevolgd en zijn tewerkstellingsbadge was geldig tot het jaar 1400 (= 2021-2022). Gelet op de beperkte bewijswaarde van Afghaanse documenten (AD, stuk 6, Landeninformatie, COI Focus, Afghanistan: Corruptie en documentfraude, 14 januari 2021) en de onverenigbaarheid met de eerdere verklaringen van verzoeker betreffende zijn beroepsactiviteiten kan geen enkel geloof worden gehecht aan verzoekers voorgehouden profiel van ex-politieman, waardoor de vrees voor vervolging die hierop gestoeld zou zijn onmogelijk gegrond kan worden bevonden.

5.1.9. In zijn middel vult verzoeker zijn asielmotieven aan en betoogt op basis van een uittreksel uit een Algemeen Ambtsbericht (NL) van maart 2022 dat 'het merendeel' van personen die vanuit Europa naar Afghanistan terugkeren geconfronteerd worden met geweldpleging. Het gegeven dat men na een verblijf in Europa naar Afghanistan terugkeert, zou dus, naar het oordeel van verzoeker, een vrees voor vervolging opleveren.

Betreffende de nood aan internationale bescherming bij een terugkeer naar Afghanistan na een verblijf in het Westen wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld:

“Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht echter geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

In haar aanvullende nota van 16 januari 2024 vult de verwerende partij dit als volgt aan:

"(...)

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen. Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan

op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt. Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer naar Afghanistan ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel.

De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Reizigers die het land binnenkomen kunnen ondervraagd worden door de de facto autoriteiten. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin worden de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban hebben wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto Talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de Taliban niet in staat worden geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban personen behandelen die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land."

De Raad merkt op dat het uittreksel uit het Algemeen Ambtsbericht van maart 2022, dat verzoeker in zijn middel citeert, verwijst naar een studie van een doctoranda aan het Max Planck-instituut die dateert van juni 2021 (dus een tweetal maanden voor de machtsovername) en betrekking heeft op het wedervaren van Afghanen die gedwongen vanuit Europa naar hun land van herkomst werden teruggeleid. Verzoeker toont niet aan dat de resultaten van deze studie zonder meer op zijn situatie kunnen worden betrokken. Aangezien verzoeker thans niet gedwongen wordt teruggeleid en er actueel geen berichtgeving is waaruit blijkt dat de talibanregering systematische acties zou ondernemen ten aanzien van Afghanen die (vrijwillig) terugkeren na een verblijf in Europa, toont verzoeker niet aan dat zijn vrees voor vervolging in geval van

een terugkeer naar Afghanistan vanuit Europa 'gegrond' is. De vrees moet immers niet alleen subjectief aanwezig zijn, maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd (cf. RvS 22 april 2003, nr. 118.506). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172). In het ambtsbericht dat verzoeker citeert wordt overigens uitdrukkelijk ontkend dat er in Afghanistan een systematische monitoring plaatsvindt van terugkeerders uit Europa.

5.1.10. In zijn middel gaat verzoeker verder door te wijzen op zijn verwestering. Verzoeker stelt dat hij al jaren niet meer in Afghanistan is geweest en zich anders is beginnen te gedragen, te kleden en naar westerse muziek luistert. De taliban is sterk gekant tegen deze verwestering hetgeen een vrees voor vervolging oplevert. Verzoeker verwijst naar landeninformatie waarin een aantal gedragingen worden opgesomd die de re-integratie in de Afghaanse samenleving kunnen bemoeilijken. Volgens verzoeker is het risico des te groter omdat de taliban de controle heeft over het ganse Afghaanse grondgebied.

De verwerende partij stelt in haar aanvullende nota van 16 januari 2024 het volgende betreffende het risico op vervolging omwille van (gepercipieerde) verwestering:

"Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de Taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden.

Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de Taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming."

Het staat niet ter discussie dat er in het algemeen met betrekking tot personen die Afghanistan verlaten hebben onder taliban-sympathisanten een negatief beeld bestaat. Zo blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "geloofsethiek en denkwijze" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 December 2021 in EUAA COI-Report "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 51).

Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot

de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA COI-Report *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA COI-Report *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022, p. 53-55; *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023"*, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *"Afghanistan: targeting of individuals"*, August 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023"*, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als *"verwesterd"* worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als *"verraders"* of *"ongelovigen"*.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022, p. 51, EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

(1) personen *"die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden"*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die *"verwesterd"* zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden

beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

Samen met de verwerende partij in haar aanvullende nota stipt de Raad aan dat er in het kader van de risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen een individuele beoordeling dient te gebeuren waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort. In de EUAA “*Country Guidance*” wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

Verzoeker genoot gedurende 8 jaar onderwijs in zijn land van herkomst en vertrok als meerderjarige uit Afghanistan zodat hij niet aantoonde dat hij zijn vormende levensjaren in het Westen zou hebben doorgebracht. Verzoeker omschrijft zichzelf blijkens zijn verklaringen als een praktiserend soennitisch moslim (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, notities van het persoonlijk onderhoud, 30 maart 2023, p. 4). Zijn vrouw en kind wonen nog in Paktia (*Ibid.*) en hij heeft nog zeer regelmatig contact met zijn familie (*Ibid.*, p. 6).

Ter terechtzitting beweert verzoeker dat zijn verblijf in België gedurende de afgelopen jaren een sterke invloed heeft gehad. Hij legt ter terechtzitting een document neer van 11 januari 2024, opgesteld door dhr. I. B., Supervisor Ops Night bij GLS Belgium, waarin verzoeker geprezen wordt omwille van zijn inzet. Verzoeker toont evenwel niet aan dat tewerkstelling en loutere deelname aan het maatschappelijke leven in België een toonbeeld zijn van westerse gedragingen die elders als normoverschrijding of als een uiting van een godsdienstige of politieke overtuiging zouden kunnen worden gepercipieerd. Het gegeven dat verzoeker alhier tewerkgesteld is en aldus probeert een nieuw leven op te bouwen, is zonder meer lovenswaardig en geeft blijk van een zekere flexibiliteit, maar houdt op zich niet in dat hij bepaalde westerse normen en waarden derwijze zou hebben verinnerlijkt dat hij zich bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan niet opnieuw aan de normen en waarden in de Afghaanse maatschappij zou kunnen aanpassen. De door verzoeker geuite vrees voor vervolging omwille van een (gepercipieerde) verwestering wordt niet aannemelijk gemaakt.

5.1.11. Verzoeker houdt in zijn middel een theoretische betoog betreffende de nood aan een toekomstgerichte beoordeling van de vrees voor vervolging en de toepassing van het voordeel van de twijfel en pleit voor een ruime toepassing van het voordeel van de twijfel in zijn geval. De Raad merkt echter op dat, onder andere gelet op de misleidende verklaringen van verzoeker over zijn profiel en de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden uit artikel 48/6, §4 van de vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel te kunnen toestaan.

Wanneer, zoals *in casu*, geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas en de geuite vrees voor vervolging omwille van (gepercipieerde) verwestering niet aannemelijk wordt geacht, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Er blijkt geen schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Het eerste middel is ongegrond.

5.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet

5.2.1. Een schending van het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Het redelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de administratieve overheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen (RvS 14 september 2017, nr. 239.067)

5.2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete

feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

5.2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62, §2 van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

5.2.4. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 48/4 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

5.2.5. Met betrekking tot de 'ernstige schade', zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de vreemdelingenwet, dringt zich de vaststelling op dat verzoeker artikel 2 van het EVRM citeert, doch geen concrete elementen aanbrengt op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

5.2.6. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, beroept op zijn vluchtrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij niet aannemelijk maakt dat hij zijn land van herkomst verlaten heeft omwille van de door hem aangevoerde problemen met de taliban. Terloops stipt de Raad aan dat verzoeker niet aantoont dat op heden het *moratorium* op beslissingen inzake Afghaanse verzoekers om internationale bescherming uit de UNHCR *Guidance Note on International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan* van februari 2022 bijna 2 jaar later nog behouden dient te blijven.

5.2.7. Waar verzoeker aanvoert dat de subsidiaire bescherming kan worden toegekend in situaties van economische crisis en hongersnood, kan worden verwezen naar wat dienaangaande in de bestreden beslissing (Bestreden beslissing p. 7-9) en in de aanvullende nota van de verwerende partij is opgenomen.

Het door verzoeker geschonden geachte artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". De terminologie uit deze verdragsbepaling is identiek aan de bewoordingen van de definitie van 'ernstige schade' in de zin van artikel 15, b) van de richtlijn 2011/95/EU, en dus van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet dat hiervan de omzetting vormt.

Deze vorm van 'ernstige schade' dient dan ook te worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak inzake artikel 3 van het EVRM van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32). Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2011/95/EU niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de richtlijn 2011/95/EU naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling. Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade, bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, vermeld in artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor. Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *"Country Guidance: Afghanistan"* van EUAA van januari 2023 (p. 111: *"Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor."*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijke gedragingen of omissies van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling. De kernvraag, die werd gesteld in 's Raads arrest van 31 maart 2022 waaruit verzoeker in zijn tweede middel uittreksels citeert, is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de 'actoren', vermeld in artikel 48/5, §1 van de vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van een samenloop van allerhande objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lectuur van alle beschikbare landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021. De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn en het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren. Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie. Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, ontwrichting van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie. Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe. Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-

economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt er daarnaast op gewezen dat verzoeker *“evenmin aan(toonde) dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien”*.

In fine van zijn tweede middel betoogt verzoeker dat hij een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet omdat personen die naar Afghanistan terugkeren na een verblijf in het Westen als ‘rijk’ zouden worden beschouwd en als dusdanig een verhoogd risico lopen op slachtofferschap van criminaliteit. Daarnaast stelt verzoeker dat terugkeerders geconfronteerd kunnen worden met discriminatie bij terugkeer indien zij een lokaal netwerk ontberen. Verzoeker toont evenwel niet aan dat hij als ‘rijk’ zal worden bestempeld en geeft zelf te kennen dat de rest van zijn gezin nog in het land van herkomst verblijft, waardoor hij, in geval van terugkeer, op zijn gezin kan terugvallen en hij niet aantoonde dat hij aan de beschreven risico's zal worden blootgesteld.

Terloops stipt de Raad aan dat dit niet wegneemt dat een terugkeer naar Afghanistan aanleiding zou kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM omwille van de preciaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar. Zoals hierboven uiteengezet, valt deze mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM evenwel buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. De eventuele schending van artikel 3 van het EVRM omwille van factoren die niet als ‘ernstige schade’ kunnen worden aangemerkt, dient alleszins grondig te worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

5.2.8. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Wat de subsidiaire bescherming betreft, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, citeert verzoeker bepaalde overwegingen van de verwerende partij die gebaseerd zijn op de EASO *Country Guidance: Afghanistan* van november 2021. De Raad merkt echter op dat deze overwegingen niet in de thans bestreden beslissing kunnen worden gelezen, aangezien de commissaris-generaal zich in de bestreden beslissing reeds baseerde op de EUAA *Country Guidance: Afghanistan* van januari 2023.

In zijn middel stelt verzoeker op basis van landeninformatie uit het voorjaar van 2022, die hij in zijn middel aanhaalt, dat er nog wel sprake is van willekeurig geweld waarvan burgers het slachtoffer worden.

In haar aanvullende nota van 16 januari 2024 heeft de verwerende partij de actuele veiligheidssituatie verder geanalyseerd aan de hand van meer recente COI-rapportage waaronder de EUAA *Afghanistan Country Focus* van december 2023. De commissaris-generaal heeft dus wel degelijk meer actuele landeninformatie aangewend om zijn beslissing te onderbouwen. De analyse van de verwerende partij luidt als volgt:

“Uit een grondige analyse (...) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de Taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers. Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal ‘armed clashes’, luchtaanvallen en incidenten met IED’s allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023.

In de eerste 21 maanden na de machtsovername (15 augustus 2021 tot 30 mei 2023) registreerde UNAMA in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. In de meest recente periode, van 1 juli 2022 tot 30 september 2023, registreerde UCDP in totaal 619 burgerslachtoffers (bij 302 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Bijna een kwart van deze slachtoffers viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban en tegen sjiitische burgers. Zowel de activiteiten van anti-Taliban verzetsgroepen en aanslagen door ISKP als de impact van hun acties op de burgerbevolking kenden in de loop van 2023 een sterke terugval na operaties van de Taliban tegen deze groeperingen.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de Taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de Taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de Taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLEd en UCDP registreerden in de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Panjshir. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakhshan en Baghlan. Ongeveer 40% van het aantal burgerslachtoffers viel in deze laatste provincies en dit hoofdzakelijk in de periode tussen juli en oktober 2022.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.”

5.2.9. Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er actueel in Afghanistan in zijn geheel nergens sprake is van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. In de meest recente “Country Guidance Afghanistan” van het EUAA van januari 2023 wordt een overzicht geboden per provincie. De Raad stelt vast dat verzoeker heeft verklaard afkomstig te zijn uit de provincie Paktia. Uit deze landeninformatie blijkt het volgende: *“In the remaining provinces of Afghanistan, including (...) Paktiya (...), it is assessed that there is currently no real risk for a civilian to be personally affected by indiscriminate violence within the meaning of Article 15(c) QD. This may be because the criteria for an armed conflict within the meaning of this provision are not met, because no indiscriminate violence is taking place, or because the level of indiscriminate violence is so low, that in general there would be no real risk for a civilian to be affected by it.”* Verzoeker toont met zijn algemene betoog over de situatie in (geheel) Afghanistan, op basis van berichtgeving uit het voorjaar van 2022, niet aan dat er actueel in zijn regio van herkomst, de provincie Paktia, sprake zou zijn van een hoog niveau van (willekeurig) geweld dat aanleiding kan geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker brengt evenmin individuele elementen aan die erop wijzen dat hij bijzonder kwetsbaar zou zijn voor het eventueel aanwezige beperkte willekeurige geweld in de provincie Paktia.

Verzoeker is een valide jongeman en heeft geen persoonlijke omstandigheden aannemelijk gemaakt die voor hem het risico op slachtofferschap van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet verhogen.

6. Besluit

6.1. Er werd geen schending van artikel 3 van het EVRM, noch van de artikelen 48/3 en/of 48/4 van de vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt. Verzoeker toont niet aan dat de commissaris-generaal bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Verzoeker toont geen motiveringsgebrek aan en toont niet aan dat de motieven in kennelijke wanverhouding staan tot het besluit. Er blijkt geen schending van het zorgvuldigheids- en/of het redelijkheidsbeginsel, noch van de (formele) motiveringsplicht.

Beide aangevoerde middelen zijn, in zoverre ze door verzoeker adequaat worden uitgewerkt, ongegrond. Voor zover nodig treedt de Raad de motieven van de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus bij en maakt deze tot de zijne.

6.2. Gelet op wat voorafgaat kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes maart tweeduizend vierentwintig door:

F. TAMBORIJN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERKIMPEN	F. TAMBORIJN
--------------	--------------